

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PIGIOARELE

CE-LOR CE BINEVEȘTEȘC CELE BUNE.”

Anul XIII.

CE-LOR CE BINEVEȘTEȘC PACE.

No. 2.

Ziua Căminului Creștin

4 Februarie 1933

PROGRAM

Programul pentru adunarea de dimineață.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor.
3. Cuvântare: Rânduială și sistem în cămin.
4. Studiu: O solie către părinți și copii.
5. Cântare și rugăciune de închidere.
6. Cor.

Programul pentru adunarea de după masă.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor.
3. Studiu: Ce este altarul familial?
4. Consacrare și rugăciuni.
5. Cântare și rugăciune de închidere.
6. Cor.

Notă pentru Conducătorii Comunităților:—

Iubiți frați, Conferința Generală, ca și în anul trecut, a hotărât ca și de data aceasta să avem o zi consacrată în mod deosebit Căminului Creștin. Ziua aceasta este Sabatul dela 4 Februarie, 1933.

Mai sus găsiți programul, compus pentru ziua amintită. Materialul redat aici să vă servească ca material de fond în dezvoltarea subiectului și se poate împărți atât pentru serviciul dinainte de masă cât și pentru cel de după masă. În caz însă că aveți un program absolut urgent pentru după masă atunci puteți executa tot programul înainte de masă. Vă rog cetiți acest program și împărțiți-l la timp între frații cari urmează să-l execute, pentru ca ei să aibă destul timp de pregătire. Aceste cuvântări trebuie dezvoltate în așa fel, încât să fie interesante și solemne. De asemenea dați loc ca unii dintre membri să rostească câteva rugăciuni de consacrare în favoarea familiilor și căminurilor noastre, pentru ca bunul Dumnezeu să ne binecuvinteze și în anul 1933.

Aceasta este dorința noastră a tuturor.

P. H. Hermann.

Rânduială și sistem în cămin

1. „Dumnezeu este un Dumnezeu al rânduiei. Tot ce este în legătură cu cerul, se găsește într-o ordine desăvârșită; supunere și ascultare caracterizează mișcările îngerilor. Numai ordinea și acțiunile armonioase pot să aibă succes.

Dumnezeu cere astăzi ca și în timpul lui Izrail, ordine și sistem în lucrarea Sa. Toți cari lucrează pentru El, trebuie să lucreze cu judecată, și nu într'un mod nepăsător, pe nimerite. El vrea ca lucrarea Sa, să se facă cu multă credincioșie și exactitate, ca să-i poată pune sigiliul aprobării Lui“. „Patriarchen und Prophe-ten“, pag. 377.

2. „Succesul în această viață, în lupta de a ajunge la o viață viitoare, constă dintr'o credincioasă și conștiincioasă atenție arătată lucrurilor mici. În faptele mici cât și în faptele mari ale lui Dumnezeu se vede desăvârșire. Mâna, care a stabilit locul plantelor și a tot ce există, este aceeași mână care a dat ființă cu mare fineță crinilor gingași de pe câmp. După cum Dumnezeu este desăvârșit, la fel să fim și noi. Forma simetrică a unui caracter frumos și tare, se dezvoltă prin acțiuni și datorii personale. Deci credincioșia ar trebui să ne caracterizeze în viața noastră și atât în lucrurile mici cât și în cele mari. Oneștitatea în lucruri mici, executarea lucrurilor cu credincioșie și amabilitate, vor lumina drumul nostru în viață și când lucrarea noastră aici pe pământ se va sfârși, se va vedea că toate datorii făcute cu credincioșie, au avut o influență binefăcătoare.

care nu poate fi ștearsă niciodată". „Patriarchen und Propheten", pag. 579.

3. „Este datoria fiecărui creștin de a se obișnui cu ordine, exactitate și agilitate în lucrarea sa! Nu există nici o scuză pentru lucrarea făcută încet și prost, oricare ar fi ea. Dacă cineva e continuu la un lucru, care totuși nu se mai termină, atunci cauza este că în acel lucru nu se depune suflet și inimă. Cineva care e încet și n'are nici un spor în lucrul său, trebuie să observe că are oarecari greșeli, de cari trebuie să se scape. El ar trebui să-și facă planuri cum să-și folosească timpul pentru a avea succes. Prin o metodă bună, unii vor executa în cinci ore, atâta cât alții în zece ore. Unii cari au de făcut lucru în casă, sunt mereu ocupați, nu fiindcă au lucru mult, ci pentrucă nu știu să-și împartă timpul. Prin încetineala și întârzierea lor, ei își fac singuri lucru mult. Dar toți cari au o dorință adevărată pot să biruiască aceste obiceiuri. Ei trebuie să-și pună o țință hotărâtă, să-și socotească timpul trebuincios lucrării, executând totdeauna lucrarea în timpul fixat. Executând după voință, mâinile vor deveni mai harnice și mai îndemânatece". „Christi Gleichnisse", pag. 345. Ediția veche.

4. „Aceasta este o învățătură pentru toți. Nimeni nu poate ști, care e intenția lui Dumnezeu în educația Sa, dar toți pot fi siguri că credințioșii în lucruri mici, e dovada că cineva e destoinic pentru responsabilități mari. Fiecare acțiune în viață este o manifestare de caracter și numai acela va avea încrederea lui Dumnezeu, care se arată în lucruri mici ca „un lucrător cinstit și inreproșabil". „Erziehung", p. 61.

5. „Copilul chiar din vârsta fragedă ar trebui îndrumat a fi gata să dea ajutor. Când puterea corpului și a minții e destul de dezvoltată să i se dea datorii cu răspundere în casă. Să fie îndemnat el însuși a ajuta tatălui și mamei, încurajat a se stăpâni, a nu se gândi la sine ci la fericirea altora, făcând bucurii surorilor, fraților, tovarășilor de joacă, și de a da atenția celor mai în vârstă, bolnavilor și nenorociților. Cu cât spiritul e mai dispus a ajuta într'un câmin, cu atât mai mult se va dezvolta viața copiilor. Ei vor învăța a se bucura, putând să servească și să se jertfească pentru alții". „Lebensglück", pp. 261. 262.

O solie către părinți și copii

1. Cari sunt ultimele cuvinte ale Vechiului Testament? Mal. 4, 5. 6.

A. Făgăduința — Să vină Elie.

B. Solia — întoarcerea reciprocă, a părinților și a copiilor.

II. Pentru care timp sunt scrise cuvintele

acestea? Vers. 6. ult. p. Răspuns: Pentru timpul din urmă.

III. Pentru ce e necesară lucrarea aceasta în familii? 1 Regi 18, 2; Luc. 1, 17. Răspuns: Ca un popor să fie pregătit și vrednic a fi primit în împărăția lui Dumnezeu.

IV. Purtarea membrilor familiei dintr'un adevărat cămin creștin:

1) Iubire reciprocă. Soț către soție, soție către soț, părinți către copii, copii către părinți. Ioan 13, 35; Col. 3, 14.

2) Copii ascultați pe părinții voștri! Ef. 6, 1.

3) Cinstire reciprocă.

4) Unul să fie pildă bună altuia, să se îndrumeze spre bine. Col. 3, 16.

5) Incredere reciprocă, nu există mâhnire. Col. 3, 21.

6) Părinții să trateze pe copii nepărtinitor, cu dreptate și amabilitate. Efes. 6, 4; Col. 3, 12.

7) Ajutorare reciprocă; pentru serviciul cel mai mic, a fi recunoscători și mulțumitori. Ef. 5, 21.

8) Nu există slujire după față, pentru a fi plăcut oamenilor, ci slujire cu bună voință. Efes. 6, 5—9.

9) Milă și răbdare reciprocă. Col. 3, 12.

10) A ierta unul pe altul. Col. 3, 13.

11) Nu se plânge la prieten, împotriva cuiva, ci fiecare înalță onoarea altuia. Col. 3, 13.

12) Nu întrebuințează vorbire disprețuitoare; întrebuințează cuvinte sublimе. Ceartă nu există. Col. 3, 8; 4, 6.

13) Să se spună întotdeauna adevărul. Col. 3, 9.

14) Evită societăți rele și stricate. Prov. 1, 10.

15) Țin poruncile lui Dumnezeu, și nu fac fapte rele. Col. 3, 5.

16) Ca familie, studiază și învață între ei Cuvântul lui Dumnezeu, și nu neglijează rugăciunea. Col. 3, 16.

17) Sinceritate față de fiecare. Col. 3, 9—11.

18) Sunt mulțumiți, cumpătați, curați și credincioși. 1 Tim. 6, 6—12.

Sfârșit: Cine locuiește într'o așa familie, unde se găsesc aceste virtuți bune? Ioan 14, 23.

P. H. Hermann.

Ce este altarul familiar?

Omul a simțit nevoia unei legături cu Dumnezeu, încă dela început. În Eden, unde nu se cunoaștea păcatul ci numai nevinovăția, exista o anumită oră când Tatăl Se întâlnea cu copiii Săi. Dumnezeu, umblând prin grădina în răcoarea zilei, se întâlnea cu Adam și Eva. După ce primii noștri părinți Adam și Eva, au căzut în păcat, Dumnezeu i-a alungat prin Cherubimi din căminul de odinioară, iar locul de întâlnire s'a stabilit înaintea porții Edenului; înștiințați

despre aceasta, le-a mai fost oferit mielul ispășirii. Așa dar a fost stabilit locul rugăciunii de altar, acesta totodată arătând și simbolul harului.

Când Abraam, tatăl credincioșilor intră în Canaan, casa lui se găsea în cea mai bună ordine. El instruiseră pe toți ca să devină copii buni ai lui Dumnezeu. Căminul său a fost o școală de dreptate. Abraam a avut o influență bună asupra tuturor din casa lui. În orice loc unde mergea, nu lipsea niciodată altarul de jertfe și mulțumiri. Și când pleca, altarul era lăsat acolo, pentru a putea servi canaanitilor trecători, la jertfe și rugăciuni. „*Erziehung*“, p. 194. 195.

Numai când părinții țin cu toată inima poruncile lui Dumnezeu, pot porunci copiilor lor, a le ține la fel. Pentru aceasta e necesară o reformă adâncă și largă. Părinții și predicatorii trebuie să se schimbe cu totul; ei au nevoie de Dumnezeu în familiile lor. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie ținut de ei ca un sfătuitoare. Ei trebuie să-și învețe copiii, că aceasta e vocea lui Dumnezeu, care neapărat trebuie ascultată. Copiii să fie îndrumați și învățați cu multă răbdare, cum să trăiască pentru a putea fi plăcuți lui Dumnezeu. Copiii acelor familii sunt pregătiți contra celui rău. Ca baza credinții lor au Biblia; au și o temelie care îi ferește de înșelăciune.

În prea multe case se neglijează rugăciunea. Unii părinți cred că nu au timp pentru ora de rugăciune, dimineața și seară. Nu-și iau nici câteva minute, spre a mulțumi lui Dumnezeu pentru darurile Lui de har, pentru lumina soarelui și ploaia, cărora datorăm creșterea plantelor, și pentru paza îngerilor sfinți. Nu au timp pentru a cere ajutorul, conducerea

și rămânerea lui Isus în mijlocul lor. Fără a se gândi la Dumnezeu ei merg la lucru, ca un bou sau cal. Sufletele lor sunt de un așa mare preț, încât Domnul își lăasă vieța, pentru a le mântui, în loc să fie pierduți fără speranțe. Dar ei nici ca un animal nu știu să prețuiască această mare bunătate.

Ca și în timpul patriarhilor, acei cari iubesc pe Dumnezeu, fac în orice loc câte un altar Domnului. Dacă a existat vreodată un timp, când fiecare casă, ar fi trebuit să aibă o cameră de rugăciune, este timpul de astăzi. Mamele și tații ar trebui să înalțe către Dumnezeu inimile lor și a copiilor în rugăciuni fierbinți. Tatăl, ca preotul familiei, să aducă jertfele dimineața și seară, în timp ce soția și copiii se unesc cu el în rugăciuni și mulțumiri. În așa fel de familie va rămâne și Isus.

Din fiecare cămin creștin ar trebui să se răspândească o lumină sfântă. Ea să se reverse asupra întregii familii, și să se arate în politeță, adică în întreaga purtare. Există familii în cari se țin aceste principii, case în cari adoră pe Dumnezeu, și unde domină adevărata iubire. Din aceste familii rugăciunea de dimineață și seară se înalță la Dumnezeu ca un miros plăcut; iar darurile și binecuvântările Lui se revărsă asupra acelor, ca roua de dimineață“. „*Patriarchen und Propheten*“, pag. 135. 136.

Lăsați de aceea, ca altarul de familie să fie un semn și un simbol, al unei vieți pătrunsă de iubirea lui Dumnezeu, adică de acord cu legea Sa, în fiecare cămin adventist. Numai așa vor putea fi primite de Dumnezeu rugăciunile rostite la altarul familiei. De aceasta depinde salvarea sufletelor în căminul propriu, cât și în vecinătate.

Cum să recreem tineretul nostru

de P. P. Paulini

Religia creștină nu oprește celor credincioși bucuriile și veselile, atât în parte cât și în familie sau la întruniri religioase. Poporul lui Dumnezeu a avut totdeauna bucurii, plăceri, distracții și sărbători în Domnul.

Biblia conține un mare număr de îndemnuri asemănătoare acestora: „Credincioși, bucurați-vă în Domnul și fiți veseli! Strigați strigăte de bucurie, voi toți cei drepți la inimă“. Bărbații, femeile și copiii lui Izrael, după cum ne spune Biblia, și-au exprimat de multe ori bucuria și veselia lor prin fel de fel de jocuri și obiceiuri familiare. În Noul Testament, Spiritul Sfânt confirmă legitimitatea bucuriilor, a petrecerilor nevinovate, curate și creștinești. Apostolul Pavel repetă de multe ori îndemnul

următor: „Incolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă“. Tot el spune: „Bucurați-vă întotdeauna“. Filip. 3, 1; 4, 4; 1 Tes. 5, 16.

Biblia spune că „o inimă veselă înseninează fața“. Prov. 15, 13. Orice bucurie, orice recreație trebuie să aibă ca rezultat: o față înseninată, care să reflecteze fericirea de a pune în practică, în viața noastră de toate zilele, Cuvântul lui Dumnezeu.

Iată ce spune sora E. G. White:

„Distracțiile lumești sunt condamnate; dar, părinții, profesorii și cei cari se ocupă de tineret să caute să procure tinerilor bucurii nevinovate cari să nu le pună moralitatea în primejdie. Nu impuneți tinerilor reguli și restric-

ții prea aspre, cari să-i facă să creadă că sunt asupriți și cari i-ar sili să se desrobească pentru ca să apuce drumul nebuniei și al nimicirii. Energie, dar în mod iubitor și prudent, conduceți spiritele și controlați planurile tinerilor cu cât mai multă bunătate, înțelepciune și dragoste, pentru ca să-și dea seama că doriți numai și numai binele lor". „*Review and Herald*", 8 Dec. 1884.

Mărturiile enunță principii excelente cari pot servi tineretului ca reguli în viață și cari pot ajuta pe lucrători să-i conducă în activitatea lor. În privința aceasta sora E. G. White spune:

„Să nu pierdem niciodată din vedere faptul că Isus este un izvor de bucurie. Isus nu privește cu plăcere suferința, ci Se bucură să vadă pe oameni fericiți. Creștinii au la dispoziția lor multe izvoare de fericire. Ei se pot bucura de recreații cari nu sdruncină spiritul și nu coabără nivelul moral, cari nu vor fi o cauză de dezamăgire, cari nu vor contribui la pierderea stimei pe care o avem de noi înșine și nu vor stingheri câtuși de puțin calitatea serviciului sau lucrului făcut de noi. Dacă putem lua pe Isus lângă noi și ne putem menține într'un spirit de rugăciune, atunci suntem în siguranță". *Id.* 19 Aug. 1884.

În privința adunărilor recreative, extragem din cartea „Educație” următoarele îndemnuri:

1. Luați parte la adunări recreative cari nu turbură spiritul de rugăciune al participanților.

2. Țineți adunări recreative cari să scoată în relief principiile Cercului Misionarilor Voluntari.

3. Țineți adunări recreative cari să contribuie la dezvoltarea unui spirit dezinteresat, căci nici un fel de recreație care tinde la binele personal nu va face mai mult bine copiilor și tinerilor decât aceea de a se face folositori altora.

Politețea creștină precum și sentimentele cari îndreaptă inimile spre idealuri înalte ar trebui să se manifeste în orice adunare organizată a Misionarilor Voluntari. Tocmai în adunările recreative ar trebui ca tinerele și tinerii adventiști să-și dea pe față bunele și frumoasele obiceiuri și să dea dovadă de o adevărată educație creștină.

Intr'una din cărțile noastre am găsit câteva reguli bune, cari ar fi de observat în adunările familiare:

CODUL SOCIAL AL MISIONARULUI VOLUNTAR.

1. În toate relațiile sociale, să fii călăuzit de principii, și nu de sentiment.

2. Să practici abstenența totală în tot ceea ce este rău, amintindu-ți că în religie, orice compromis este trădare.

3. Să fii cumpătat în toate cele bune.

4. Sub pretext că ești sociabil, nu îți este îngăduit să ignorezi legile sănătății.

5. Să-ți faci un ideal înalt, observând întotdeauna politețea.

6. Evită ipocrizia, măgulelele și flirtul; manifestă în orice împrejurare simplitatea lui Isus.

7. Dă dovadă de abnegație în favoarea altora și în vederea influenței pe care o exerciți împrejurul tău.

8. Nu căuta niciodată plăcere numai pentru tine, ci o folosește ca mijloc pentru a face bine altora.

9. Să faci orice pentru a glorifica pe Dumnezeu și a servi pe cei cari te înconjoară.

10. Din orice intenție sau propunere de activitate să-ți faci un subiect de rugăciune și nu uita niciodată cuvântul de ordine care este: salvat pentru a salva.

Dacă în ansamblu și fiecare aparte, tinerii și tinerele noastre ar observa aceste bune reguli în adunările recreative ale cercurilor tinerimii și în familie, aceste întruniri ar fi o binecuvântare pentru toți cei cari ar lua parte.

Câteva cuvinte și părinților, predicatorilor și celor cari se ocupă de tineret. Ca fiind purtători ai ultimei solii tinerii și tinerele noastre ar trebui să-și ia de model, în ceea ce privește recreațiunile, precum și pentru orice alt lucru, pe copilul din Nazaret, fiul tâmplarului, care, și El a avut în tinerețea Sa plăceri copilărești. N'am vrea ca tinerii să fie lipsiți de veselie în prima vârstă a vieții lor; ei au dreptul să se bucure de frumusețile naturii; ei sunt liberi să întreprindă acțiuni de binefacere pentru a-și înmulți cunoștințele și înfrumuseța viața. Iată ce ne spune serva Domnului:

„Pentru aceasta, ca și pentru toate lucrurile cari privesc binele ființei noastre, Inspirația a rânduit calea. În primele veacuri, oamenii cari erau sub conducerea lui Dumnezeu, duceau o viață simplă. Ei trăiau mai aproape de inima naturii. Copiii lor luau parte la munca părinților lor, și studiau frumusețile și tainele comorilor naturii. Și în liniștea câmpiei sau a pădurii, ei aprofundau acele mărețe adevăruri înmânate din generație în generație ca o comoară sfântă. Asemenea educație producea oameni puternici". — „*Educație*", p. 203.

Cooperarea părinților și a fraților conducători joacă un mare rol în ceea ce privește recreațiile copiilor și tineretului nostru. Ea permite atingerea celor mai bune rezultate. Spiritul Sfânt ne dă următorul sfat: „Ingrijește bine oile tale, și ia seama la turmele tale". Prov. 27, 23.

În lumina acestui sfat, părinții, instructorii, profesorii, bătrânii de adunare, președinții Cercurilor Tinerimii și predicatorii în general,

însărcinați să se ocupe de tineret, ar trebui să se străduiască în căutarea de mijloace cât mai potrivite pentru a-i distra și bucura în Domnul. Adevărații „păstori de turme“, spune serva Domnului, „n'ar putea da ceva mai bun oilor lor, decât prezența lor“. Mai spune:

„Spre a întări legătura simpatiei dintre învățător și elev, sunt puține mijloace cari să fie socotite așa de bune ca tovarășia plăcută în afară de sala de clasă. În unele școli învățătorul este totdeauna cu elevii săi în orele lor de recreație. El ia parte la planurile lor, îi întovărășește în excursiile lor, și caută să se facă una cu ei“. — „Educație“ p. 204.

Iubiți părinți, iubiți presbiteri, iubiți președinți ai cercurilor M. V. iubiți predicatori și colaboratori, dați-vă cât mai mult silința pentru a găsi cel mai bun mijloc de a recrea tineretul în sânul familiilor voastre, în Comunități și în afară. Colaborarea voastră va fi prețioasă, și tineretul se va bucura de prezența voastră. Cât privește felul distracțiilor pe cari le procurați copiilor voștri, lista lui Christian Commonwealth, pe care o reproducem mai jos, va fi de un neprețuit ajutor:

1. Distracțiile voastre vă odihnesc și vă întăresc, sau vă obolesc și vă slăbesc fizicește?

2. Întăresc și desvoltă mintea, sau o oboleşte și o slăbește?

3. Vă întărește rezistența contra ispitei, sau face ca rezistența voastră să devie imposibilă?

4. Vă desvoltă sau vă scade dragostea de virtute, de dreptate, de cumpătare și de tot ceea ce este curat?

5. Vă întărește entuziasmul, ori sunt un stupefiant intelectual care vă înnăbușă natura morală?

6. Desvoltă sau scade respectul pe care-l aveți față de om și femeie?

7. Vă apropie de Isus, sau vă depărtează?

Dacă scumpii noștri copii și tineri din întreaga denominațiune adventistă ar vrea să-și întărească aceste cuvinte, dacă le-ar pune la inimă considerându-le ca precepte divine, Dumnezeu i-ar binecuvânta fizicește și spiritualmente, mai mult decât și-ar închipui. „Ferice de omul care M'ascultă, zice Domnul, care veghează zilnic la porțile Mele, și păzește pragul ușii Mele“. Prov. 8, 34.

SPRE SUCCES

Când scriu aceste rânduri, anul cel vechiu e trecut și un altul nou își croește drumul. Anul cel vechiu a fost unul din cei mai întunecați și mai plini de încercări ani din istorie, și pe atâta cât poate vedea omul, anul cel nou nu promite a fi mai bun. Îmbătrânița noastră lume este prinsă în lupte și turburări. Ea este plină de sărăcie, suferință și tristețe, și se găsește confundată în cea mai adâncă desnădejde. Omenirea întregă suspină după o izbăvire.

Această stare grozavă în care se găsește omenirea ar trebui să constituie un puternic apel către biserica sfârșitului spre a se ridica și a împlini însărcinarea dată ei de către Dumnezeu. Poporului Său Dumnezeu i-a dat chiar pentru timpul acesta și exact pentru aceste stări de lucruri, o solie de lumină și speranță, și întreg cerul așteaptă și privește să vadă ce vom face noi.

Acum, la începutul acestui nou an, solia lui Dumnezeu către poporul Său este: „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine“. Isa. 60, 1. Mai întâiu de toate această lumină cerească trebuie să strălucească prin vieți curățite și sfințite. Nimic altceva în această lume nu este atât de puternic spre bine ca influența unei continue vieți creștine. Deci, de ce mare însemnătate este ca fiecare credincios să aibă o continuă și vie legătură cu Dumnezeu; ca El să calce în fiecare

zi pe urmele Domnului său, și zilnic să dea pe față caracterul Său. În Diviziunea noastră avem între douăzeci și treizeci de mii de Adventiști de Ziuă Șaptea. Gândiți-vă ce lumină puternică ar putea împrăștia toți aceștia dacă fiecare ar avea candela sa curățită și arzândă.

Biserica mai trebuie să se ridice și să vestească ultima solie a lui Dumnezeu de lumină și viață. Predicatorii cu inimile foarte mult încălzite de iubirea lui Dumnezeu, ar trebui să proclame solia cu o mare putere; colportorii, simțind o sarcină pentru cei pierduți, trebuie să se grăbească a merge din loc în loc cu tipăriturile; și fiecare membru al bisericii trebuie să devină un misionar activ, răspândind literatură și vizitând pe oameni în casele lor spre a ceti Biblia și a se ruga împreună cu ei.

Resursele noastre financiare sunt mărginite și predicatorii noștri puțini, dar acesta nu este un motiv care să ne împiedice a spera ca să împlinim lucruri mărețe pentru Dumnezeu. Dacă întreaga biserică s'ar consacra lui Dumnezeu pentru lucrare, atunci anul 1933 poate ajunge prin ajutorul lui Dumnezeu să fie cel mai bun și cel mai cu succes an pe care l-am cunoscut vreodată. Sunt o mulțime de suflete sincere cari doresc după lumină și adevăr și cari ar răspunde soliei dacă aceasta le-ar fi dusă. În fiecare Comunitate slujbașii să adune laolaltă pe membri spre a se ruga și a face pla-

nuri în vederea aducerii și altor persoane în sânul bisericii. Incurajați pe fiecare la rugăciune și la lucru pentru suflete. Isus spune: „Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să între“. Aceasta este datoria pusă asupra fiecărui Adventist de Ziua Șaptea.

„Căpitanul nostru, care n'a pierdut nici o bătălie, așteaptă o slujire binevoitoare și credincioasă din partea fiecărui ins ce s'a înrolat sub stindardul Său. El așteaptă ca în lupta dintre puterile binelui și oștile răului să ia parte toți, atât membri laici cât și predicatori. . . . Aceia cari au în grijă supravegherea spirituală a bisericii vor găsi căi și mijloace prin cari să se dea ocazie fiecărui membru al bisericii să ia parte în lucrarea lui Dumnezeu“. „Mărturie“, Vol. 9, p. 116.

Acolo unde se fac eforturi mari evanghelice, membrii să caute să invite pe cât mai mulți prieteni. De asemenea membrii ar trebui ca între ei să se adune spre a se ruga pentru succesul acestor eforturi.

REDEȘTEPTARI

„Când Domnul lucrează prin unelte omești, când oameni sunt mișcați de puterea cerească, Satana face pe agenții lui să strige: „Fanatism!“ și să avertizeze pe oameni să nu cadă în extremism. Fiecare să fie atent cum dă drumul acestui strigăt; căci deși există și bani falsificați, lucrul acesta nu scade valoarea celor adevărați. Pentru faptul că se văd redeșteptări mincinoase și convertiri false, nu urmează că toate redeșteptările trebuie să fie privite cu bănuială. Să nu manifestăm desprețul arătat de farisei când ziceau: „Omul acesta primește pe păcătoși“. Luc. 15, 2.

„In viața lui Hristos sunt destule cauze cari ne învață să nu luăm în răs lucrarea Lui de convertire a sufletelor. Manifestarea harului re-născător al lui Dumnezeu în oamenii păcătoși face pe îngeri să se bucure, dar adesea, din cauza necredinței, lucrarea aceasta a fost socotită drept fanaticism, iar solul prin care a lucrat Dumnezeu a fost prezentat ca o persoană care are un zel ce nu se potrivește cu cunoștința“. — „Slujitorii Evangheliei“, pag. 170, 171, ed. engl.

O REDEȘTEPTARE SPIRITUALA.

Sosirea lui Ezra la Ierusalim era foarte nimerită. Se simțea mare nevoie de influența prezenței lui. Sosirea lui a adus curaj și nădejde în inima multora din cei cari lucraseră sub greutăți. Dela data când revenise întâia grupă de exilați sub conducerea lui Zerubabel și a lui Iosua, cu șaptezeci de ani mai înainte,

În afară de adăugarea de noi membri la Comunitățile deja existente, comitetele Conferințelor ar trebui să facă planuri pentru înființarea de noi Comunități. În câmpurile noastre sunt sute de orașe și sate în cari nu există nici o Comunitate, și în cari nu s'a făcut nimica sau prea puțin în ce privește vestirea soliei. Cât mai repede cu putință ar trebui să fie trimiși predicatorii și lucrătorii biblici în aceste locuri. În unele din aceste locuri lucrarea ar putea și ar trebui începută de membrii Comunităților învecinate. În felul acesta vor fi aprinse noi lumini și lucrarea lui Dumnezeu se va întinde.

Dacă lucrătorii și membrii laici își vor pune toată inima și întreg sufletul în această binecuvântată lucrare, Dumnezeu ne va da mii de suflete noi în cuprinsul Diviziunii noastre în cursul anului 1933. Dumnezeu este gata să ajute și să binecuvinteze pe toți aceia cari vor conlucra cu El în lucrarea de câștigare de suflete pentru împărăția Sa.

A. V. Olson.

se făcuseră multe lucrări. Se terminase templul, și zidurile cetății fuseseră reparate în parte. Totuși încă multe erau nefăcute.

Între cei cari reveniră la Ierusalim în anii de mai înainte, mulți rămaseră credincioși lui Dumnezeu în timpul vieții lor; dar un număr însemnat de copii și nepoți de ai lor pierdură din vedere sfințenia legii lui Dumnezeu. Chiar și parte din bărbații puși în locuri de răspundere trăiau în păcate vădite. Purtarea lor neutraliza în mare măsură eforturile făcute de alții pentru a face să înainteze lucrarea lui Dumnezeu; căci atâta vreme cât călcările fățișe ale legii lui Dumnezeu rămâneau nemustrate, binecuvântarea lui Dumnezeu nu putea să se reverse asupra poporului Său.

Dumnezeu ajutase ca aceia cari reveniau cu Ezra să caute în chip deosebit pe Domnul. Experiențele prin cari trecuse de curând, în călătoria dela Babilon, când nici o putere omească nu-i protejase, le dăduse învățături spirituale bogate. Mulți se întăriră în credință; și când aceștia au ajuns în mijlocul celor descurațați și nepăsători din Ierusalim, influența lor a fost un factor puternic în reforma săvârșită curând după aceea.

A patra zi după sosire, vistiernicii au predat cu cea mai desăvârșită exactitate tezaurul de argint și aur, împreună cu vasele pentru slujba templului, în mâinile slujitorilor templului, de față fiind și martori. Fiecare obiect a fost cercetat după „număr și greutate“. Ezra 8, 34.

Copiii robiei cari reveniră cu Ezra, „au adus arderi de tot Dumnezeuului lui Izrail“, ca jertfă pentru păcat și ca semn al recunoștinței și mulțumirii lor pentru scutul dat de îngeri în cursul călătoriei. „Au dat poruncile împăratului dregătorilor împăratului și cărmuitorilor de dincoace de Râu, cari au ajutat pe popor și Casa lui Dumnezeu“. Ezra 8, 35. 36.

Scurt timp după aceea, câteva căpetenii ale lui Izrail s'au apropiat de Ezra cu o plângere însemnată. Unii din „poporul lui Izrail, preoții și Leviții“ călcase în așa măsură poruncile sfinte ale lui Iehova încât se încuscriseră cu popoarele învecinate. „Și-au luat neveste din fetele lor pentru ei și pentru fiii lor“, s'a spus lui Ezra, „și au amestecat neamul sfânt cu popoarele“ țărilor păgâne; „și căpeteniile și dregătorii au fost cei dintâi cari au săvârșit păcatul acesta“. Ezra 9, 1. 2.

În studiul pe care-l făcuse asupra cauzelor cari duseră la robia Babiloniană, Ezra observase că decăderea lui Izrail se putea pune în mare măsură pe seama faptului că se amestecase cu neamurile păgâne. El văzuse că dacă ei ar fi ascultat de porunca lui Dumnezeu de a fi deosebiți de neamurile din jurul lor, ar fi fost cruțați de multe experiențe triste și umilitoare. Acum când a aflat că fără a mai ține seama de experiențele trecutului, parte din fruntași îndrăsniră să calce legile date ca un scut împotriva apostaziei, inima lui a fost turburată înăuntrul lui. El s'a gândit la bunătatea lui Dumnezeu care din nou dăduse poporului Său un loc în țara lor de naștere și a fost apucat de o îndreptățită indignare și amărăciune văzând necunoștința lor. „Când am auzit lucrul acesta“, zice el, „mi-am sfâșiat hainele și mantaua, mi-am smuls părul din cap și perii din barbă, și am stat jos măhnit.

„Atunci s'au strâns la mine toți cei ce se temeau de cuvintele Dumnezeului lui Izrail, și din pricina păcatului fiilor robiei. Și eu am stat jos măhnit, până la jertfa de seară“. Ez. 9, 3. 4.

La timpul jertfei de seară, Ezra s'a ridicat, și sfâșiindu-și din nou hainele și mantaua, a căzut pe genunchii săi, și s'a adâncit în rugăciune de mijlocire la Cer. Intinzându-și mâinile către Domnul, el strigă:

„Dumnezeule, sunt uluit, și mi-e rușine, Dumnezeule, să-mi ridici fața spre Tine. Căci fărădelegile noastre s'au înmulțit deasupra capetelor noastre, și greșelile noastre au ajuns până la ceruri. Din zilele părinților noștri, am fost foarte vinovați până în ziua de azi, și din pricina fărădelegilor noastre am fost dați, noi, împărații noștri și preoții noștri, în mâinile împăraților străini, pradă săbiei, robiei, jafului, și rușinii feței care ne acopere astăzi fața. Și totuși Domnul, Dumnezeul nostru, S'a îndurat de

noi, lăsându-ne câțiva oameni scăpați, și dându-ne un adăpost în locul Lui cel sfânt, ca să ne lumineze ochii și să ne dea puțină răsuflare în mijlocul robiei noastre. Căci suntem robi, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit în robia noastră. A îndreptat spre noi bunăvoința împăraților Perșilor, și ei ne-au dat o înviore, ca să putem zidi Casa Dumnezeului nostru, și să-i dregem dărâmaturile, făcându-ne astfel rost de un loc de adăpost în Iuda și la Ierusalim. Acum, ce să mai zicem noi după aceste lucruri, Dumnezeule? Căci am părăsit poruncile Tale, pe cari ni le poruncise prin robii Tăi proorocii, zicând: Țara în care intrați s'o stăpâniți este o țară întinată de necurățiile popoarelor din aceste ținuturi, de uriciunile cu cari au umplut-o, dela un capăt la altul, cu necurățiile lor. Să nu dați deci pe fetele voastre după fiii lor, nici să nu luați pe fetele lor de neveste pentru fiii voștri, și să nu vă pese niciodată nici de propășirea lor, nici de bună starea lor, ca să ajungeți tari, să mâncați cele mai bune roade ale țării, și s'o lăsați pe veci moștenire fiilor voștri. După tot ce mi s'a întâmplat din pricina faptelor rele și marilor greșeli pe cari le-am făcut, măcar că, Tu, Dumnezeule, nu ne-ai pedepsit după fărădelegile noastre, se cuvine ca, acum, când ne-ai păstrat pe acești oameni scăpați, să începem iarăși să călcăm poruncile Tale, și să ne încuscrim cu aceste popoare uricioase? N'ar izbucni iarăși mânia Ta împotriva noastră, până acolo încât ne-ar nimici, fără să lase nici rămășiță nici robi neizbăviți? Doamne, Dumnezeul lui Izrail, Tu ești drept; căci astăzi noi suntem o rămășiță de robi izbăviți. Iată-ne înaintea Ta ca niște vinovați, și din această pricină nu putem sta înaintea Ta“. Ezra 9, 6—15.

Intristarea lui Ezra și a tovarășilor lui din cauza relelor cari se vârăiseră chiar în inima lucrării Domnului, au dat naștere la pocăință. Mulți din cei cari păcătuiseră, au fost adânc mișcați. „Poporul a vărsat multe lacrimi“. Ezra 10, 1. Într'o măsură restrânsă ei începură să-și dea seama de uriciunea păcatului și de desgustul cu care-l vede Dumnezeu. Ei văzură sfințenia legii rostită pe Sinai, și mulți tremurau gândindu-se la călcările lor de lege.

Unul dintre cei cari erau de față, numit Șecania, recunoscă toate cele spuse de Ezra ca fiind adevărate. „Am păcătuțit împotriva Dumnezeului nostru“, zise el, „ducându-ne la femeile străine, cari fac parte din popoarele țării. Dar Izrail n'a rămas fără nădejde în această privință“. Șecania dădu îndemn ca toți cei cari păcătuiseră să facă un legământ cu Domnul, că vor părăsi păcatele lor și că vor lua măsură după Lege“. „Scoală-te“ îndeamnă el pe Ezra, „căci treaba aceasta te privește. Noi vom fi cu tine. Îmbărbătează-te și lucrează“. „Ezra

s'a sculat și a pus pe căpeteniile preoților, Leviților și întregului Izrael, să jure că vor face tot ce se spusese". Ezra 10, 2—5.

Acesta a fost începutul unei minunate reforme. Cu o nesfârșită răbdare și tact și cu o deosebită grijă pentru drepturile și binele fiecărei persoane, Ezra și tovarășii lui, s'au străduit să îndrumeze pe Izraelul cel pocăit pe calea cea dreaptă. Mai presus de toate Ezra era un învățător de lege; și când cerceta însuși fiecare caz, căuta să facă pe popor să-și dea seama de sfințenia acestei legi și de binecuvântările ce s'ar căpăta prin ascultare.

Oriunde lucra Ezra, se naștea o reînviare, pentru cercetarea Sf. Scripturi. Erau rânduiți învățători, cari să învețe pe popor; legea Domnului era înălțată și pusă în mare cinste. Cărțile profeților erau cercetate, iar pasagiile cari preziceau venirea lui Mesia, aduceau nădejde și mângâiere, multor inimi întristate și obosite.

Peste 2000 de ani au trecut de când Ezra „își pusese inima să adâncească și să implinească legea Domnului, totuși, durata aceasta de timp, n'a slăbit puterea pildei lui, îndemnătoare la evlavie. În decursul veacurilor, cele spuse despre viața lui de consacrare, au îmbărbătat pe mulți „să adâncească legea Domnului, și să o implinească“.

Motivele lui Ezra, erau înalte și sfinte; în tot ce făcea era îndemnat la lucru, de o adâncă iubire pentru suflete. Compătimirea și duioșia pe care o arăta față de cei cari păcătuiseră, fie din voință, fie din neștiință, ar trebui să fie un exemplu viu, pentru toți cei cari caută să dea naștere la reformă. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să stea tari ca stânca, acolo unde e vorba de principii și de drepturi; și totuși în orice împrejurare să fie plini de iubire și răbdare. Ca și Ezra, ei trebuie să învețe pe păcătoși calea vieții, stăruind ca aceștia să cunoască principiele ce stau la temelia oricărei fapte drepte.

În acest veac al lumii, când Satana caută prin numeroase mijloace, să orbească ochii bărbaților și femeilor, ca ei să nu vadă datoria lor față de Dumnezeu, e nevoie de bărbați, cari să facă pe mulți să se teamă „de poruncile Dumnezeului nostru“. Ezra 10, 3. E nevoie de adevărați reformatori, cari să îndrepteze pe păcătoși la marele Dătător de lege și să-i învețe că „legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul“. Ps. 19, 7.

E nevoie de bărbați puternici în Scripturi; bărbați, ale căror cuvinte și fapte, înalță sus, orânduiriile lui Iehova, bărbați cari caută să întărească credința. O, cât de mare e nevoie, de învățători, cari să aducă în inima oamenilor, temere și iubire pentru Scripturi.

Nelegiuirea obștească ce domnește azi, poate să fie pusă în mare măsură pe seama faptului

că nu se cercetează și nu se ascultă Cuvântul Scripturilor; deoarece atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte, se leapădă tot deodată și puterea lui care ține în frâu patimile urite ale inimii firești. Oamenii seamănă în carne, și din carne culeg stricăciunea.

Odată cu îndepărtarea Bibliei a venit și o abatere dela legea lui Dumnezeu. Învățătura, că oamenii sunt scutiți de a mai asculta de poruncile dumnezeiești, a slăbit puterea obligației morale, și a deschis stăvilarele nelegiuirii, care s'a abătut asupra lumii. Netemerea de lege, risipa și stricăciunea se revarsă ca un potop prăvălitor. Pretutindeni se vede invidie, bănuială, fățarnicie, înstrăinare, întrecere, lupte, trădare, dedare la poftă. Întregul sistem de principii și doctrine religioase, cari ar fi trebuit să formeze temeliala și stâlpii vieții de societate, pare să fie o vechitură ce se clatină gata să cadă în ruină.

În zilele sfârșitului acestei lumi, glasul care a vorbit pe Sinai, încă mai spune: „Să nu ai alți zei afară de Mine“. Ex. 20, 3. Omul și-a așezat voința, împotriva voinței lui Dumnezeu, dar el nu poate duce la tăcere Cuvântul poruncii. Minte omenească, nu poate să scape de obligația ce are față de o putere mai înaltă. Teoriile și speculațiile pot să fie multe la număr; oamenii pot încerca să așeze știința în vrăjmășie cu descoperirea dumnezeiască, și în felul acesta să dea la o parte legea lui Dumnezeu; dar mai tare și tot mai tare se aude porunca: „Domnului Dumnezeului tău să te închini, și numai Lui să-I servești“. Mat. 4, 10.

Nu există slăbire sau întărire a legii lui Iehova. Cum a fost, așa este. Ea a fost și va fi întotdeauna, sfântă, dreaptă și bună, desăvârșită în sine însăși. Ea nu poate fi desființată sau schimbată. Să cinstești sau să necinstești legea, nu e decât vorbire omenească.

Între legile oamenilor și rânduelile lui Iehova va avea loc cea din urmă luptă mare din îndelungata controversă dintre adevăr și minciună. În lupta aceasta intrăm noi acum, — o luptă care nu se duce între Bisericile cari se străduiesc să ajungă la supremație, ci între religia biblică și religiile întemeiate pe povești și datine. Agenții cari s'au unit împotriva adevărului, lucrează astăzi cu putere. Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, care a fost transmis până în zilele noastre cu un preț așa de mare, de suferință și vărsare de sânge, e puțin prețuit. Puțini sunt aceia cari îl primesc ca rânduială pentru viață. Necredința stăpânește într-o măsură atât de înspăimântătoare, nu numai în lume, dar și în Biserică. Mulți au ajuns să tăgăduiască învățături cari sunt stâlpi ai credinței Creștine. Faptele mari ale creațiunii așa cum sunt arătate de scriitorii inspirați; căderea omului; ispășirea; perpetuitatea legii, toate a-

cestea sunt cu totul lepădate de un mare număr de oameni, cari se numesc creștini. Mii de oameni cari se laudă cu știința lor, privesc ca o dovadă de slăbiciune faptul că cineva ar avea încredere desăvârșită în Biblie, și ca o probă de multă știință când iau în răs Scripturile, și prin spiritualizarea și explicarea lor, nimicesc cele mai însemnate adevăruri:

Creștinii ar trebui să se pregătească pentru ceea ce se va arăta în omenire ca o surpriză copleșitoare, și această pregătire ei ar trebui să o facă prin îngrijita cercetare a Cuvântului lui Dumnezeu, și prin străduința de a duce vieța potrivit cu învățăturile ei. Lucrurile înspăimântătoare ale veșniciei cer dela noi ceva mai mult decât o religie inchipuită în cuvinte și forme în care adevărul e ținut în curtea de afară. Dumnezeu cere o redesteptare și o reformă. Cuvintele Bibliei și numai ale Bibliei ar trebui să se audă dela amvon. Dar Biblia a fost jefuită de puterea ei și rezultatul se vede în scăderea vieții spirituale. În multe predici de astăzi nu se vede cea manifestare dumnezeiască, care trezește conștiința și aduce vieța nouă în suflet. Auzitorii nu pot zice: „Nu ardea inima înăuntrul nostru când ne vorbea pe cale și când ne desvăluia Scripturile?“ Luc. 24, 32. Sunt mulți astăzi cari strigă după Dumnezeu viu, dorind din toată inima, ca Dumnezeu să Se apropie de ei. Lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească la inimă. Faceți ca aceia cari au auzit numai tradiții, teorii și maxime omenești, să audă glasul Aceluia, care poate să reînnoiască

sufletul pentru vieța veșnică.

Lumină puternică a strălucit dela Patriarhi și Profeți. Lucruri mărețe s'au rostit despre Sion, Cetatea lui Dumnezeu. Tot astfel Domnul are de gând, ca lumina să strălucească și în urmașii Săi de astăzi. Dacă Sfinții Vechiului Testament au dat o dovadă așa strălucită de credincioșie, oare aceia asupra cărora strălucește lumina acumulată a veacurilor să nu dea o dovadă și mai puternică despre lumina adevărului? Strălucirea profețiilor răspândește lumină pe cărarea noastră. Umbra s'a întâlnit cu realitatea, prin moartea Fiului lui Dumnezeu. Hristos a înviat din morți, rostind asupra mormântului deschis: „Eu sunt învierea și vieța“. Ioan 11, 25. El a trimis Duhul Său în lume, pentru a ne aduce aminte totul. Printr'o minune a puterii, El a păstrat Cuvântul scris în decursul veacurilor.

Reformatorii, al căror protest le-a dat numele de protestanți, au simțit că Dumnezeu i-a chemat să ducă lumii lumina Evangheliei; și în străduința lor de a face lucrul acesta, au fost gata să-și jertfească averile lor, libertatea și chiar vieța lor. În fața persecuției și morții, Evanghelia a fost vestită în apropiere și depărtare, și toate clasele de sus și de jos, bogați și săraci, învățați și neînvățați L'au studiat cu grijă, pentru sine. Oare noi suntem în această ultimă bătălie a marei controversă, tot așa de credincioși față de datoria noastră ca primii reformatori față de datoria lor? Ioel 2, 15—17. 12—14. „Profeți și Regi“, pp. 618—627.

DIN LUCRAREA MISIONARĂ

Data importantă în lucrarea din Tarn

Subsemnatul am ajuns la Pierre-Ségade Marti seara, 13 Decembrie, în plin curs de colportaj, la care participau peste douăzeci din îndrăzneții noștri colportori ai revistei publicată sub direcția fraților Poilbarbe, Desmet și Charpiot. În aceeași seară se ținea a treia conferință publică ținută de fratele Beach. Aproape 150 de vizitatori s'au strâns în capelă pentru a asculta, în cea mai perfectă liniște și reculegere, vestea revenirii lui Hristos.

Astfel, zi după zi, timp de o săptămână, un program bine alcătuit aducea, mai întâi pe colportori pentru a

primi instrucțiunile convenite lucrului lor, apoi, publicul din împrejurimi pentru a asculta predicatorii cari se aflau acolo în trecere.

Cursul de colportaj ținut la București în 1932.

Pentru prima oară frații din această regiune aveau privilegiul de a vedea desfășurându-se sub ochii lor o lucrare misionară, sub formă de colportaj și de predicare, recrutând un adevărat batalion de lucrători pe munții lor. Cu ce simpatie frățească și cu ce ospitalitate generoasă au fost primiți cei 25 de vizitatori în sânul acestor munți și văi, sub acoperișurile feramelor primitive, dar iluminate de electricitate!

Acum 47 de ani fratele Albert Vuillemier a vizitat acest ținut, și cu ajutorul revistei *Semnele Timpului*, a aruncat în câteva inimi sămânța adevărului. În anul următor, s'a ținut o adunare generală la Bâle (Elveția), în 1887, unde se afla și sora White, și iată că un fruct al acestei semințe a apărut. Era dimineața în momentul când se ținea predica. Se auzi câteva ciocănituri la ușă. Ușa se deschise și intră un om scund și viguros, îmbrăcat în haine țărănești, pline de praf. Era fratele Louis Carayon, care își făcuse îndrăznețul plan să asiste la această adunare, pornind de acasă pe jos... până la Bâle! (peste 800 km.) Truda i-a fost răsplătită. Cum a ajuns, a primit botezul și „să fi auzit“ zice sora E. Noualy care era prezentă, „ce răspunsuri dădea la examenul de candidat: erau bazate numai pe texte biblice. Ai fi crezut că e un hughenot bătrân, din secolele trecute, care părea că-și cunoaște Biblia pe dinafară“. Se întoarse apoi la el în sat, în mijlocul munților, și dete tuturor o mărturie sinceră. Dumnezeu a binecuvântat lucrul acestui pionier. Doi frați: Jean-Pierre și Pierre Gourguet, s'au unit cu dânsul, și apoi alții.

Actualmente, Comunitatea din Tarn numără vreo 50 de membri cu o grupă de tineri, ce alcătuiește speranța și viitorul. Cât de mișcați am fost, când am auzit Sâmbătă dimineața la predică, după consacrarea unui presbiter și unui diacon, pe primul bătrân de adunare și membru fondator, fratele Jean-Pierre Gourguet care, în al nouăzecilea an, reamintea, cu o voce limpede și bine articulată, primele mici începuturi!

„Laud pe Domnul din toată inima mea, spuse bătrânul veteran, pentru că-mi acordă să văd, spre sfârșitul zilelor mele, această mare adunare în capela noastră. Imi reamintesc de timpul când eram numai trei, cari ne adunam într'un colț, lângă vatră. Dumnezeu a binecuvântat Cuvântul Său și a făcut mai mult decât ne așteptam. Eu mă apropiu de locul de odihnă, dar sunt convins că Cel de sus, va face și mai mult, cât de curând, dacă Li vom rămâne credincioși“.

Primim cu bucurie cuvintele prevestitoare ale venerabilului nostru frate, și cerem Domnului să facă să se înmulțească, în liniște și pace,

sămânța soliei pe care tinerii o aruncă astăzi sub ochii celor mai în vârstă. Fratele nostru Paul Bénézech, cu ajutorul lui Dumnezeu se va sili să continue lucrarea de predicare printr'o serie de adunări în simpla dar spațioasa capelă, a cărui lumină mereu mai curată și mai strălucitoare trebuie să se răspândească pe munții Tarn-ului.

Domnul să ajute și să binecuvinteze de asemenea oastea colportorilor din Sudul Franței, coboriți la câmp!

Paul Badaut.

Lucrul unui pionier în Alexandria

Alexandria, în importanță, este al doilea oraș din Egipt și unul din principalele porturi ale Mediteranei. A fost fondat de Alexandru cel Mare în anul 331 a. Hr. După moartea marelui cuceritor, imperiul a fost împărțit între cei patru generali ai săi. Egiptul căzu în mâinile lui Ptolomeu I-u, Soter, (323—283 a. Hr.). În timpul domniei lui Alexandru, Alexandria devenise un centru de artiști și de savanți, printre cari Demetriu Faler, oratorul, care a dat ideea fondării faimoasei biblioteci. La epoca Cezarilor, biblioteca care cuprindea aproape un milion de manuscrise a fost incendiată pentru prima oară de soldații învingători. Așa că, în anul 390 a fost completamente distrusă de foc.

Reputația orașului Alexandria, ca centru comercial, se răspândi repede, și se spune că în anul 48 a. Hr. populația sa atingea aproape o jumătate de milion. Tradiția spune că acest oraș a fost evanghelizat pentru prima oară de către sfântul Marcu și că mult timp a fost un focar al creștinismului. Însă cu vremea a decăzut și, în anul 1800 din era noastră, n'a mai rămas decât cu 5.000 de locuitori. Mai târziu, sub Mehmet-Ali situația s'a îndreptat, acesta folosind mijloace moderne pentru dezvoltarea orașului. Astăzi, Alexandria prosperă și numără aproape 500.000 locuitori.

Ajuși în acest oraș, am început imediat colportajul și în scurt timp am câștigat un mic grup de interesați. Toamna trecută am găsit o sală mică pentru adunările noastre publice, tocmai în momentul când spiritismul agita orașul întreg. Bine înțeles primele noastre conferințe trafau tocmai despre spiritism. Acestea au fost publicate într'unul din cele mai mari ziare din oraș, dând naștere la o mare mișcare de păreri. Toate conferințele noastre au fost urmate cu viu interes, cu toate că nu aveam nici cor, nici proiecțiuni luminoase sau alt mijloc cu care să atragem publicul.

(Urmare la pag. 30.)

ZILE DE RECULEGERE

În cele ce urmează doresc să descriu pe scurt o parte din binecuvântările, pe cari le-am primit în timpul Săptămânii de Rugăciune 1932 la Școala noastră Misionară.

Am avut pentru prima oară privilegiul să petrec o asemenea săptămână în mijlocul iubitorilor noștri elevi și eleve dela Școala noastră din Brașov. Am cetit odată într'un Curier un interesant articol despre felul cum lucrează Spiritul Sfânt asupra inimilor tinerilor adunați la Școală și astfel eram îndreptățit să aștept lucruri mari. Și într'adevăr, așteptarea mea a fost împlinită și întrecută.

În vederea Săptămânii de Rugăciune Comunitatea Școlii a fost organizată în zece grupe de câte 8—10 persoane, ținându-se seama și de limba maternă a elevilor, cari compuneau aceste grupe; astfel am avut 7 grupe române, două maghiare și una germană.

Înainte de a intra în Săptămâna de Rugăciune, fratele Florea, conducătorul Școlii, a făcut propunerea să consacram Domnului o zi în mod deosebit, postind și rugându-ne în ea, pentru ca să primim apoi plinătatea binecuvântărilor divine în cursul săptămânii ce ne stătea în față. În scopul acesta a fost destinată ziua de Vineri, 2 Decembrie 1932.

După această zi de consacrare, fiind înprospătați și înviorați de Spiritul Sfânt, am intrat cu inimi deschise pentru binecuvântările cerești în Săptămâna de Rugăciune.

Având în vedere faptul, că membrii Comunității școlare locuiesc în imediata apropiere de localul adunării, am avut adunări de rugăciune în fiecare seară, afară de cele două Sabate dela începutul și sfârșitul Săptămânii de Rugăciune, când aceste adunări s'au ținut în timpul zilei. Cu ocazia acestor adunări ne-am întâlnit cu toții la Capelă, unde am cetit câte o prelegere, iar apoi ne-am împărțit pe grupe, retragându-ne în săli separate, unde am înălțat rugăciuni și am venit înaintea Domnului cu mulțumirile și mărturisirile noastre.

Prima prelegere a fost așa dar cetită în dimineața zilei de Sabat din 3 Decembrie. Prin ea am ajuns să ne dăm mai bine seamă de marea noastră nevoie de a fi vizitați de Dumnezeu.

Duminecă seara, în urma cetirii și meditării asupra prelegerii a doua, am rămas adânc impresionați de felul cum ne-a fost prezentată

starea lucrurilor din zilele noastre și din inimile noastre s'au înălțat rugi umilite către Domnul.

Luni seara ne-a înviorat în mod deosebit apelul călduros, ce ni l-a adresat Domnul, îmbărbătându-ne să ne ridicăm spre a face fapte și mai mari decât până acum.

O prelegere, care ne-a interesat în mod deosebit, a fost aceea pe care am cetit-o Marți seara, căci meditănd în grupele noastre asupra ei, ne-am dat și mai bine seama, cât de privilegiați suntem, căci Domnul ne pregătește aici la Școală în mod deosebit pentru lucrarea Sa, dar mai presus de toate ne modelează cu multă iubire caracterele, pentru ca să ajungem asemenea Lui. Ceeace ne-a impresionat în mod deosebit a fost faptul, că am trebuit să recunoaștem nevoia cea mare de a înființa școli ale Comunităților, unde numărul cel mare de copii ai părinților adventiști să fie ferit de influența pângăritoare a lumii și unde copiii să primească educația, care este după placul lui Dumnezeu. Pătrunși de această necesitate am ingenunchiat în fața tronului divin și înălțând inimile noastre către Domnul, L-am rugat să ne dăruiască în Uniunea noastră asemenea școli, în cari copiii poporului advent să fie crescuți și educați în așa fel, încât să stea apoi ca martori pentru Domnul.

De un interes deosebit a fost deasemenea prelegerea, pe care am cetit-o Miercuri seara, căci ea ne prezenta primejdiile ce amenință atât căminurile, cât și instituțiunile noastre. De aceea am rugat pe Domnul să binevoiască a ocroti familiile, cât și școlile, sanatoriile și editurile noastre.

Știrile pe cari le-am auzit Joi seara din câmpul mondial au umplut inimile noastre de o nespusă bucurie, căci fiecare aliniat cetit ne întărea în convingerea noastră: **DOMNUL VINE ÎN CURAND!**

Am mulțumit Domnului pentru binecuvântările Sale și ne-am hotărât să mergem „Înainte” după porunca Sa și să privim „În sus”, de unde ne va veni în curând mântuirea.

Ziua de Vineri însă va rămâne neștearsă din mintea și din inima acelora cari au știut să prețuească binecuvântările, primite în cursul ei.

Potrivit programului școlar ne adunăm în fiecare zi de studiu la ora 10 înainte de masă în Capela Școlii. Programul prevede 30 de minute pentru aceste adunări.

Astfel ne-am adunat cu toții și Vineri la ora 10 la Capelă. Fratele Florea, conducând aceste ore, a propus de data aceasta să cetim câteva capitole din Sfânta Scriptură și anume în așa fel, încât fiecare din cei prezenți să citească câte cinci versete. În scopul acesta a ales capitolele 4—8 din Deuteronom. Fratele Florea ne-a îndemnat să ne întoarcem cu mințile la acel timp, când Dumnezeu a prezentat poporului Izrael legile și tot astfel să ascultăm și noi ordinele, pe cari ni le dă Domnul, Dumnezeu nostru. Am trăit în felul acesta clipe de adevărată înălțare sufletească, căci eram conștienți, că prin Cuvântul ce-l citeam, Domnul vorbea inimilor noastre.

După aceea ne-am plecat în fața lui Dumnezeu, prezentându-I în numele Domnului Isus și plini de încredere cererile noastre.

Fratele Florea ne-a atras apoi atențiunea asupra faptului, că o aprofundare minunată a Legii divine o găsim în Noul Testament și astfel am deschis la Evanghelia după Matei și am început să cetim capitolul 5, trecând apoi la capitolul 6 și terminând cu capitolul 7.

În zadar mă străduiesc a vă descrie solemnitatea acestei adunări, căci numai cine a trăit împreună cu noi acele momente înălțătoare și-a dat seama, că asigurarea cetită la începutul adunării noastre se împlinea cuvânt după cuvânt: „Care este într'adevăr neamul acela așa de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape *cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori îl chemăm?*“ Deut. 4, 7.

Ședeam într'adevăr la picioarele Domnului, precum avuseră privilegiul ucenicii, și ascultam învățăturile Sale minunate, cari ne mângâia sufletele. După această minunată predică, pe care ne-o ținuse însuși Domnul, am îngenunchiat din nou, înălțând rugăciunile noastre spre tronul divin.

După aceea am deschis iarăși Sfânta Scriptură și am citit pe rând primele trei capitole din Apocalips. Frumusețea tabloului, prezentat în primul capitol, cum și descrierile, laudele, mustrările și făgăduințele din capitolele următoare, făceau o adâncă impresie asupra noastră.

Induioșătoare a fost clipa, când la citirea vers. 20 din cap. 3 ne-am dat seama de iubirea gingașă, cu care Domnul bătea la ușa inimilor noastre, dorind să intre în ele, pentru a ne face nespus de fericiți.

Sub impresia acestei iubiri neînțeles de mare am plecat din nou îngenuchii noștri și cu bucurie am deschis inimile noastre înaintea Mântuitorului nostru, rugându-L să vină în ele și să rămână pentru totdeauna la noi și în noi.

Ridicându-ne apoi dela rugăciune, eu per-

sonal pot afirma, că eram sigur de un fapt, și anume: *Domnul ascultase rugăciunea mea*, pe care o înălțasem împreună cu toți ceilalți, și intrase în inima mea. Această siguranță nu se baza pe un sentiment de emoție superficială sau entuziasm trecător, ci era pentru mine un fapt real, o convingere fermă, pe care o câștigasem în urma rugăciunii, întemeiată pe minunata făgăduință din Apocalips 3, 20.

Și dacă voi, iubiții mei frați și iubitele mele surori, doriți să câștigați o convingere asemănătoare, atunci faceți cu Comunitatea voastră o adunare, în care să lăsați pe Domnul să vă vorbească și veți vedea ce urmări va avea o asemenea adunare asupra întregii voastre ființi.

Veniseam la această adunare „sărac, orb și gol“, plecasem însă cu ochii deschiși, îmbrăcați în hainele dreptății Domnului Hristos și cu cea mai mare comoară — cu iubitul nostru Domn și Mântuitor Isus Hristos — în inimile noastre. Cine din noi n'ar dori să facă un asemenea schimb avantajos?

Vineri seara am avut de asemenea o adunare, cu ocazia căreia Spiritul lui Dumnezeu desfășură o activitate deosebită în inimile noastre.

Auzind din prelegerea cetită despre minunata schimbare după Rusalii, am simțit cum și în inimile noastre se aprindea dorința sfântă după revărsarea deplină a ploii târzii. Spre a putea primi însă Spiritul Sfânt în toată plinătatea Sa, era necesar să facem pregătirea despre care cetisem, că o făcuseră primii ucenici: „Indepărtând toate deosebirile de vederi, cum și orice dorință de înfațetate, ei s'au unit strâns a urma lui Hristos“.

Indemnându-ne fratele Florea să facem și noi la fel, ne-am ridicat unul după altul și ne-am mărturisit greșelile, cerând iertare, spre a îndepărta orice piedică în vederea revărsării Spiritului Sfânt, un fapt, pe care-l doream cu atâta ardoare.

După aceste mărturisiri am îngenunchiat în fața tronului divin, rugând pe Domnul să ne trimeată Spiritul Său. Și chiar, dacă Spiritul Sfânt nu S'a revărsat asupra noastră, cum s'a întâmplat la Rusalii, sunt totuși convins, că El a putut să ne influențeze într'o măsură mult mai desăvârșită, decât mai înainte, căci l-am deschis cu plăcere inimile noastre, pentru ca să poată lucra în ele după bunul Său plac.

Sosise în sfârșit ultima zi a acestei săptămâni binecuvântate. Cu o zi mai înainte primisem pe Domnul în inimile noastre, exprimându-ne totodată dorința, ca El să rămână cu noi și în noi, și iată acum, meditănd asupra ultimei prelegeri, ni se arată cum ne putem asigura locuirea neîntreruptă a acestui Oaspete distins în inimile noastre.

Prin rugăciunile înălțate la sfârșitul acestei prelegeri invitam pe Domnul să rămână potrivit făgăduinței Sale cu noi și în noi, ajutându-ne și nouă să rămânem cu El și în El.

La încheierea acestei săptămâni atât de însemnată am adus pe lângă inimile noastre și darurile noastre modeste, dovedind astfel și în mod material recunoștința noastră față de Cel Ce ne-a binecuvântat în măsură atât de bogată.

Iubite Cefitor, mă adresez acum ție cu o rugămintă!

Noi aici la Școală avem nevoie de rugăciunile tale și de aceea te rog, când intri în cămăruța ta, adu-ți aminte și de Școala Misionară din Uniunea noastră și sprijinește-ne prin cererile tale, căci și noi vrem să ne rugăm pentru tine!

Iar voi, tinerilor și tinerelor, rugați-vă ca Domnul să vă facă parte de a petrece viitoarea Săptămână de Rugăciune la Școala Misionară din Brașov!

Brașov.

G. Proksch.

Școala în familie

Căminul să fie făcut atrăgător

(continuare)

Rezumat: Bazele educației copiilor se pun de părinți în familie. Rugăciunea și ascultarea de Dumnezeu, sunt primele învățături de dat copiilor. Educația trebuie să înceapă de timpuriu. Iubirea părinților nu trebuie să se transforme în neglijență sau îngăduință bolnavicioasă. Copiii trebuie să fie deprinși a fi activi.

...

În timp ce mulți părinți fac greșeala de a fi prea îngăduitori, alții trec la extrema cealaltă cu totul opusă și stăpânesc pe copiii lor cu o vargă de fer. Pare că uită că și ei au fost odată copii. Se țin demni, reci și lipsiți de simpatie. În ochii lor nu există scuză pentru voioșie și greșelile copilărești și nici pentru activitatea neobosită a tinereții. Greșelile neînsemnate sunt privite ca niște greșeli grave. O asemenea disciplină nu e creștinească. Copiii educați în felul acesta se tem de părinții lor, dar nu-i iubesc; ei nu le mărturisesc experiențele lor copilărești. Unele din cele mai prețioase însușiri ale minții și inimii sunt înghețate de moarte ca o plantă delicată când bate crivățul.

Deși nu trebuie să ne dedăm la o afecțiune oarbă, totuși nici să nu manifestăm o severitate nepotrivită. Copiii nu pot fi aduși la Domnul cu de-a-sila, ei pot fi conduși dar nu târșiți: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine“, zice Hristos. Ioan 10, 27. El nu zice: Oile Mele ascultă glasul Meu și sunt silite să meargă pe calea ascultării. Niciodată nu ar trebui ca părinții să facă pe copiii lor să sufere din cauza asprimei sau a muștrărilor neînțelepțești.

Asprimea atrage sufletele în lațul lui Satana.

Țineți regulile familiei cu înțelepciune și iubire, nu cu o asprime de fer. Copiii vor răspunde cu o binevoitoare ascultare atunci când sunt supuși regulilor iubirii. Ori de câte ori vă vine la îndemână, lăudați pe copiii voștri. Faceți ca viața lor să fie cât mai fericită cu puțință. Procurați-le distracții nevinovate. Faceți ca familia să fie un „Betel“, un loc consacrat și sfânt. Faceți ca terenul inimii să rămână moale prin manifestarea iubirii și afecțiunii, pregătindu-l în felul acesta pentru sămânța adevărului. Amintiți-vă că Domnul dă pământului nori și ploaie dar și luminează de soare frumoasă și zâmbitoare care face sămânța să germineze și floarea să iasă la iveală. Amintiți-vă că și copiii au nevoie nu numai de muștrări și certuri, dar și de încurajare și laudă, de lumina plăcută a cuvintelor iubitoare.

Familia ar trebui să fie pentru copii locul cel mai atrăgător din lume, iar prezența mamei să fie farmecul ei cel mai mare. Copiii au natura iubitoare și simțitoare; ușor sunt întristați și ușor sunt făcuți fericiți. Printr'o disciplină delicată în cuvinte și fapte iubitoare, mamele își pot lega copiii de inima lor.

Mai pe sus de toate părinții ar trebui să înconjure pe copiii lor cu o atmosferă de voie bună, curtenie și iubire. O familie în care locuiește iubirea și unde ea își află exprimare în privire, în cuvinte, în fapte, este un loc unde îngerii simt o mare plăcere să locuiască. Părinților, faceți ca lumina iubirii, voioșiei și mulțumirii fericite să pătrundă în propria voastră inimă, și faceți ca influența ei plăcută să stăpânească familia. Manifestați un spirit răbdător și iubitor și încurajați același lucru în copiii voștri, cultivând toate acele frumoase însușiri care vor face ca viața familiei să fie plăcută. Atmosfera croită în felul acesta va fi pentru copii, ceeace lumina soarelui și aerul sunt pentru lumea vegetală, desvoltând sănătatea și viçoarea corpului și a minții.

În loc de a trimite pe copii ei departe ca să nu fie turburată de gălăgia lor, sau necăjită de micile lor cereri, mama să facă planuri pentru distracție sau pentru lucrări ușoare care să țină ocupate mințile și mâinile lor active. Pătrunzând în sentimentele lor, mama va câștiga încrederea copiilor ei; în felul acesta ea poate să corecteze obiceiurile rele sau să împiedice mai bine manifestarea egoismului sau a pasiunii. Un cuvânt de îndrumare sau de muștrare vorbite la timpul potrivit, va fi de mare valoare. Prin iubire priveghetoare și răbdătoare va putea să îndrepteze mintea copiilor pe căile cele bune, cultivând în ei trăsături de caracter frumoase și atrăgătoare. „Counsels to Teachers“, pag. 113—115.

O pagină albă

Era în toiul iernii, după Anul Nou. Bătea un vânt puternic și zăpada cădea cu fulgi groși.

„Uite o iarnă adevărată, spuse R... H... scuturându-și picioarele de zăpadă; îmi place când îți îngheață picioarele, e sănătos“.

Aceste cuvinte făcu să râdă pe doamna H... care era ghemuită lângă sobă.

— Pe o vreme ca asta îmi prețesc căminul. Ce plăcut e și ce bine, cald! zise ea, scuturându-se, la gândul frigului de afară. Nu cred că aș avea curajul să ies, chiar de-ar fi să profit de acest timp sănătos.

— Dar cum! credeam că azi te duci să vezi pe doamna S...

— Da, dar aștept o ocazie mai bună.

— Săraca, trebuie să se simtă singurică de când i-a murit fată.

— Bine înțeles.

— Nu m'aș mira s'o ducă chiar greu, mai ales de când cu falimentul Băncii unde își depusese micile economii.

— Mi-e milă de ea, spuse doamna H...

— Milă, da. Dar nu prea, dacă un timp ca acesta te pune la îndoială, hm!

— Lasă, mă duc altădată, tot aia este!

— Nu! Căci poate are nevoie de tine chiar astăzi; hai, curaj, îmbracă-te bine și vino, merg și eu.

— Dar bine dragă, ce e? cum se face? ce-i cu tine? ție care nu-ți place să faci astfel de vizite!

— Ei cum! Nu știi că am în fața mea o pagină albă, pe care trebuie s'o umplu?

Soția lui se puse pe râs.

— Observație minunată, zise dânsa.

— Ei bine, atunci ajută-mi s'o umplu cât mai îngrijit și cu lucruri cât mai frumoase.

— Sunt de acord, spuse dânsa ridicându-se. Se îmbracă cu haine calde și în câteva clipe fu gata de plecare, ținând un coș la subțioară.

— Ce ai acolo? o întrebă soțul, oferindu-se să-i ducă coșul.

— Zahăr, și alte bunătăți.

Ajunși la doamna S... le deschise ușa o fetiță, care răspunzând la întrebarea vizitatorilor, le spuse că doamna S... nu este prea bine, și, le mai murmură pe un ton secret: „Cred că se simte grozav de singură. Am prins-o plângând“.

Cu tot surâsul pe care-l făcu doamna S...

celor noi veniți, aceștia și-au putut da seama că nu este numai vorba de tristețe, ci și de o turburare.

— La mulți ani, îi zise Madame H... strângându-i călduros mâna. Îți urez un An Nou plin de bucurii și sănătate.

— Mulțumesc, răspunse dânsa, mulțumesc asemenea.

— Am avut o masă excelentă, și știu că soția mea s'a gândit la d-ta, adăugă D-l H... des-coperind coșul.

— Dragă R..., îi spuse soția, ți-ai făcut discursul, ajunge; stai jos te rog.

El ascultă. Oftă și păru jignit, ceeace mai înveseli pe doamna S...

— Vă sunt adânc recunoscătoare, răspunse dânsa. Conversația lua mereu mai mult avânt până când, D-l H... se sculă deodată și zise: „Am câte ceva de făcut, mă voi întoarce peste puțin timp“. Își ținu cuvântul și după scurt timp reveni. Intrând, puse un splendid buchet de garoafe roșii în mâna sbârcită a femeii și, trimițând o privire soției sale o făcu să priceapă că venise momentul să se retragă.

După ce plecară, fetița veni sărind de bucurie la mama sa.

— Dar mămico, uite-te, ce înseamnă asta: zahăr, și fel de fel de provizii; și, mai uite mămico, par'că nu-mi vine să cred, o comandă de lemne.

— Binecuvintează suflute al meu pe Domnul, strigă doamna S...

— Dar mămico, n'ai spus tu că: „Dumnezeu Se va îngriji“? (R. & H.)

(Urmare dela pag. 26.)

Lucrul unui pionier în Alexandria.

Țineam conferințele noastre în limba arabă, engleză, greacă și franceză.

Am întâmpinat mult interes dar și multă opoziție, ceeace era pentru noi un semn bun. Foarte curând vom avea botezul unui grup. După aceea vor urma cursul de pregătire încă 12 sau 13 suflute. Șase dintre acești viitori membri sunt egipteni din naștere. Chiar în momentul de față se desfășoară o puternică opoziție în contra noastră din multe părți. Am avut chiar de suferit maltratări. Dar suntem convinși că rugăciunile voastre ne vor ajuta să ieșim victorioși.

E. G. Essery.

Fetița care a trimis o carte poștală lui Dumnezeu

Anicuța își scoase ghetetele și cu durere, se uită lung la ele. Își dădu seama că în curând va trebui să se despartă de scumpele-i ghetuțe. Una semăna cu o gură căscată de pește, iar talpa celeilalte, te făcea să te gândești la o hartă geografică unde suprafața mării este mai pronunțată decât aceea a pământului. Avea de ce plânge.

— Ah! spunea ea plângând, nu mai pot să mă duc la școală cu ghetetele astea! Ce bine mi-ar pare să am altele!

Dar la ce folosea să plângă? Acasă, abia dacă aveau destui bani pentru ca să-și cumpere pâine. Mama nu mai putea lucra, de când cei doi frați ai Anicuții se îmbolnăviseră.

Nu se întrezărea nici cea mai mică speranță. Oh! și cu toate acestea, ce ideie minunată! Nu i se vorbise oare de un Dumnezeu iubitor și bun, care iubește pe toți și care dă săracilor ce le lipsește? De ce nu i-ar da și ei o pereche de ghetete?

— Știu, știu, strigă ea deodată! Am să-I trimet o carte poștală, și am să-I spun tot!

Ea deschise puțin ușa din camera unde mama îngrijea pe cei doi frațiori bolnavi.

— Mămico, murmură fetița, îmi dai te rog o carte poștală?

— O carte poștală, pentru ce?

— E un secret, mămico. Stai numai nițel și ai să-l știi.

Mama, oftând, îi dote cartea poștală cerută.

Apoi, timp de câteva minute, nu se auzea altceva în micuța bucătărie decât șgâriatul unei penițe care povestea în câteva cuvinte trista situație a familiei și în special a ghetelor. Numele și adresa le-a scris mai jos cumare îngrijire, pentru răspuns...

— Viu numaidecât, spuse Anicuța mami sale strecurându-se pe furiș în stradă. Și, cu piciorușele goale, ea fugi repede până la cutia de scrisori. Inimioara ei era veselă ca aceea a unei păsărele.

Când factorul veni să ia scrisorile, ochii i se opriră pe cartea poștală băgată de Anicuța. El surâse cu mirare. Cetișe multe și fel de fel de adrese curioase, dar încă nu dăduse peste o adresă compusă numai din cuvintele: „BUNULUI DUMNEZEU“ — „Cred că n'ăș face rău să cetesc și restul“, își zise poștarul. Ah! cât de mișcat a fost el de conținutul naiv al acestui mesagiu! El însuși, nu putea să facă prea mult, de aceea trimise cererea Anicuții la o persoană,

care știa că cetind cartea poștală nu va rămâne indiferentă. Nu se înșelase. Cartea poștală ajunsese în mâinile unei doamne bună și credincioasă, care avea cea mai mare bucurie când putea să ajute și să facă plăcere celor sărmani. Doamna se duse numai decât să viziteze biata familie, și puteți ghici urmarea. Nu numai că Anicuța și-a văzut ghetetele mult dorite, ci credincioasa doamnă aduse în casă înviorare prin diferite surprize cari le-au îmbunătățit traiul. Ce onoare, și ce privilegiu pentru această doamnă, care a putut răspunde la o carte poștală adresată lui Dumnezeu, nu-i așa?

În fiecare zi, sute și mii de rugăciuni sunt înălțate spre cer. Sub orice formă sunt trimise, Dumnezeu le primește și răspunde. Dar, nu răspunde totdeauna chiar El. Câteodată are nevoie de copii, băieți și fete, pentru ca să-I ajute să răspundă la cererile copiilor care-I trimet rugăciuni. Nu vreți să-I ajutați și voi lui Dumnezeu?

(Present Truth)

Curajul aduce biruința

Carol Rainea se juca cu mingea sa, nu de parte de o farmacie. La un moment dat, lovi cu mingea, fără să vrea fereastra farmaciei și zăndările căzură sgomotos. Copilul, speriat, o luă la fugă. Totuși, nu era departe când își zise în sine: „O nenorocire se poate întâmpla oricui. Mă voi întoarce și voi spune farmacistului, că eu am spart geamul fără să vreau“.

Și Carol, ca un viteaz, luă acel neplăcut drum. După puțin timp se găsi în fața farmacistului, și-i spuse vinovăția sa, sau mai bine zis neprevăderea sa, și se obligă, să restituie prețul geamului prin munca pe care o va face farmacistului, căci bani nu avea.

Propunerea fu primită și Carol își petrecea orele sale libere în farmacie. Într'un oarecare timp, datoria lui fu plătită; dar în cursul acestor zile farmacistul câpătă o distinsă simpatie pentru micul său ajutor și-l reținu la el, până ce părăsi școala. Apoi îl primi în serviciul său și în cele din urmă ajunsese tovarășul patronului său.

„Ce bine“, zicea el adesea, „că am spart acel geam!“! Dar mama sa zicea în sine: „Nu! ci fericirea e că ai recunoscut datoria ta și ai spus adevărul!“! căci dânsa cunoștea Cuvântul Biblic: „Cine este credincios peste puține, este credincios și peste multe“. Luca 16, 10.

Ora Tabitei din luna Februarie

Lucrarea de binefacere

TIMPUL SFARȘITULUI.

A) *Jale, foamete și mizerie.* Mat. 24, 6—13.

B) *Datoria și privilegiul nostru pentru timpul acesta.*

1. *De a fi bun și credincios.* Mat. 25, 21.

2. *De a ajuta acelor cari suferă.* Mat. 25, 34—36.

3. *Slujirea adevărată lui Dumnezeu.* Iacob 1, 27.

C) *Un exemplu de avertizare pentru Adventiști.*

Luca 10, 30—37. Parabola vorbește despre preot, levit și samaritean.

Mat. 23, 23. „Dați zeciuială din ismă, mărar și cimen, dar ați lăsat cele mai însemnate ale legii; judecarea dreaptă și mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați“.

D) *Mărturi și muștrări prin Spiritul Profetic.*

1. *Organizațiuni lumești de binefacere, și acestora din partea Adventiștilor.*

Lucrarea de binefacere organizată, a luat o întindere națională și internațională. Sunt organizații sociale cari activează în: a preîntâmpina și vindeca boli, a îngriji de copii, a îmbunătăți starea căminului și a muncii, a purta grijă de acei cari aparțin națiunii lor, prin pensionarea văduvelor, etc. Există și birouri de plasare. Lucrarea de binefacere socială e recunoscută. Ea e făcută într'un mod popular de creștini, și nu depinde de conducerea bisericii.

Cu toate că recunoaștem că a fost făcut mult bine din partea acestor organizații, *suntem nevoiți să mărturisim că lucrarea lor e făcută într'un mod unilatéral. Ei își arată iubirea pentru aproapele lor, însă refuză a-și preda inima lor lui Dumnezeu, care cere ascultare de toate poruncile Sale. Ei cred că mântuirea lor depinde de isprava lucrării lor bune și benevole.*

Adventiștii de ziua șaptea însă, pun mare preț asupra: ținerii strictă a celor patru prime porunci, cari conțin în ele iubirea lui Dumnezeu. „Aceasta“, zice Domnul, „e prima și cea mai mare poruncă“. *Adventiștii însă neglijează, a doua, care e la fel cu prima: „Iubește pe aproapele tău, ca pe tine însuși“.* Intotdeauna s'au dat sfaturi și îndemnuri Comunității, prin Spiritul Profetic, că „în aceste două porunci se cuprind toate legea și profeți“. Aceste două porunci, sunt brațele cele mari și tari, cari sprijinesc cele zece porunci, adică primele patru și ultimele șase porunci. Ele trebuie urmărite exact“. „*Mărturi*“, Vol. II, pag. 43 și „*Lucrarea de binefacere*“, p. 7. *În privința celor nenorociți și nevoiași.*

Dacă neglijează a face ceva pentru nevoiași și nenorociți, oricine ar fi ei, însă de cari avem cunoștință, atunci, *n'avem nici o asigurare asupra vieții veșnice, căci nu facem ceace pretinde Dumnezeu dela noi.* Dacă ei nu sunt prietenii sau rudele noastre n'avem nici un fel de simț și milă.... Acei cari nu-și deschid inimile față de cei nevoiași, nici nu vor face ceace cere Dumnezeu, după cum spune cele patru prime porunci, din cele zece“. *Id.* Vol. III, pag. 524 și 17.

Datele zilelor speciale pentru 1933

Ziua Căminului 4 Februarie.

Ziua Libertății Cultului 4 Martie.

Săptămâna Misionar. Voluntari 11—18 Martie.

Săptămâna Mare de Colportaj 1—8 Aprilie.

Săptămâna de Abnegație 27 Maiu — 3 Iunie.

Ziua Educației 5 August.

Campania de Toamnă 1 August—1 Decembrie.

Ziua Colportajului 7 Octombrie.

Ziua Școlii de Sabat 4 Noembrie.

Săptămâna de Rugăciuni 2—9 Decembrie.

NECROLOG

Fratele *Marin I. Trandafir* membru din Comunitatea Duranlar în etate de 20 de ani a fost chemat de Domnul la odihnă în urma celor șapte lovituri de cuțit pe cari i le-a implantat în abdomen și plămâni un dușman al său. Fratele, deși tânăr, a închis ochii cu speranța că va fi între cei mântuiți, mângâind pe părinții săi întrașiți.

Domnul sperăm să-i facă parte de prima înviere.

Fratele *Nicola Doncef* membru din Comunitatea Bazargie, în etate de 52 ani, după o lungă suferință a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 26 Decembrie anul 1932. În urma sa lasă soția cu 4 copii. În momentul când a trebuit ca să-și dea sufletul, a chemat pe soția și pe copii săi dându-le încurajări ca să fie răbdători până la sfârșit și neclintii în fericită speranța a venirii Domnului Isus Hristos. Noi credem că-l vom vedea pe fratele nostru iubit între cei mântuiți.

C. Dobre.

Sora *Sanda N. Ristea* din Comunitatea Palilula, Dolj, a fost chemată de Domnul la odihnă, în ziua de 2 Septembrie 1932. În urma unei scurte suferințe. Sora a fost soția fratelui Presbiter al Comunității Palilula, fiind un model de credință pentru toți, îndemnând prin cuvânt și faptă.

Pentru purtarea ei bună, ea era iubită atât de cei din credință, cât și de toți locuitorii din comună.

Sperăm că încurând ne vom întâlni cu ea în patria celor mântuiți.

Craiova.

Ioan Toma.

Sora *Crăciuna P. Budurea*, în etate de 83 ani din Comunitatea Cervenia-Teleorman, a adormit în Domnul în ziua de 29 Noembrie 1932. Timp de 7 ani a fost credincioasă Domnului până în ultimele clipe ale vieții, îndemnând pe fiii săi a fi credincioși adevăratului Dumnezeu.

Sperăm să o vedem la revenirea Domnului Isus în ceata celor mântuiți.

Chiriac D. Sârnea.

Sora *Anghel Roman* din Comunitatea Traian din Jud. Teleorman în etate de 36 ani a adormit în Domnul pe ziua de 3 Decembrie 1932. Sora noastră a adormit în spitalul din Alexandria, fiind lipsită de orice mângâiere din partea soțului ei și a celor șapte copilași, cari erau departe de ea, totuși ea a fost mângâiată de Domnul la care s'a rugat până în ultima clipă din viață, și în a cărui putere se încredea că va avea parte de învierea întâia dintre morți. Sperăm să o vedem la învierea dreptilor.

T.-Măgurele.

I. Șolea.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116. București IV.